

„Sokat gondolkoztam, hogyan tehetnék a megújulás idejévé a nagybőjtöt. Imádság közben kaptam az indítást: Oltsátok el a villanyt!” -□ Egy többgyermekes édesanya tapasztalatai.

A népszerű keresztény blogszerző, Jennifer Fulwiler – felnőttként megtért, ötgyermekes édesanya – az imádságban kapott különös indítás hatására férjével együtt elhatározta, hogy nagybőjtben hetenként egyszer sem lámpát, sem más világító elektronikus készüléket – tévét, számítógép-képernyőt – nem használnak. A heti egyszeri „villanybőjt” hatása mélyrehatóbb volt, mint gondolták volna. Fulwiler így összegzi tapasztalatait:

- A villanymentes napokon sötétedés után gyertyafénynél jóval kevesebb házimunkát tudtunk végezni, a számítógépes munkát pedig kiiktattuk, így a napi munka emberi mennyiségűre csökkent. Visszatért az élet természetes egyensúlya: világosban dolgoztunk, az esti órákban kénytelenek voltunk pihenni. A gyertyaláng természetes, élő fénye nagy nyugalmat adott. A korai lefekvéstől másnap kipihentebben ébredtünk.
- Alázatra tanított, amikor felborult a napi tevékenységek megszokott rendje. Eleinte idegtépő volt esténként nem mosni, nem mosogatni, nem e-mailezni. Aztán rájöttem: nem dőlt össze a világ attól, hogy aznap nem dolgoztam aznap tizenhat órát, sőt egy-két „nagyon fontos” teendő is lemaradt.
- A villanytalanság céltudatosabbá tett: amikor lámpafénynél késő éjjelig dolgozhatom, napközben hol ebbe, hol abba kapok bele. Így viszont, hogy tudtam, amit sötétedésig nem végzek el, másnapra marad, sokkal jobban szerveztem a napi teendőket.
- Azzal, hogy sötétedés után nem tudtunk dolgozni és nem tapadtunk a képernyőre, időt kaptunk arra, ami igazán fontos: az imádságra és a családra.
- Függetlenebbé váltunk a tévétől és az internettől. A képernyő nélküli estéken volt időnk átgondolni, hol is van ezeknek a helye az életünkben. Ugyanakkor kénytelenek voltunk a kikapcsolódás más formáit keresni.
- Rájöttünk, mennyire Isten kezében vagyunk. Régen az emberek valóban félelemből zárták be sötétedéskor a zsalukat, és éjjel fohászkoztak legbuzgóbban Isten oltalmáért. Ezt a kiszolgáltatottságot tapasztaltuk meg, amikor lement a nap, és tudtuk, hogy nem űzhetjük el mesterséges fénnel a sötétséget. A villanyvilágítás azt sugallja, hogy uraljuk az életünket; amikor lemondunk róla, rádöbentünk, mennyire kicsik és kiszolgáltatottak vagyunk mindenben.

Életformánk annyira a villanyvilágításhoz kötődik, hogy nem könnyű csak gyertyafény mellett

tölteni egy estét, még hetente egyszer sem. Ám ha valaki szeretné megújítani a nagybőjtjét és új perspektívából szemlélni az életét, szívből ajánlom: oltsa el a lámpát!

Forrás: ncregister.com, Magyar kurír